

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. V. A.**, zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **velitel vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. MO 171008/2020-3031, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2022, č. j. 62 Ad 14/2020-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 28. 4. 2008 žádost o dorovnání platu z důvodu nesprávně stanovené pracovní doby za období, kdy byl určován do služeb SAR (služba pátrání a záchrany) a LZS (letecká záchranná služba); o této žádosti již několikrát rozhodovaly správní orgány i soudy.

[2] Naposledy se shora uvedenou žádostí žalobce zabýval velitel VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou (dále jen „prvostupňový správní orgán“), který svým rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017, č. j. 1124/9/1/2014-2427, částečně vyhověl žádosti žalobce a přiznal mu odměnu za práci přesčas ve výši 237 997 Kč (výrok I.) a současně rozhodl o promlčení veškerých peněžních nároků za období do 28. 4. 2005 (výrok II.) [dále jen „rozhodnutí o platovém nároku“]. Následně prvostupňový správní orgán rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č. j. MO 152295/2017-2427 (dále jen „rozhodnutí o příslušenství“), nevyhověl žádosti žalobce o přiznání příslušenství – úroků z prodlení z platových nároků.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2020, č. j. MO 171008/2020-3031 (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil výrok I. rozhodnutí o platovém nároku tak, že žalobci přiznal „odměnu za práci přesčas v délce 3 311 hodin za období od dubna 2005 do července 2008 ve výši 284 825 Kč“ (výrok I.); dále zamítl odvolání žalobce proti výroku II. rozhodnutí o platovém nároku týkajícím se promlčení veškerých peněžních nároků za období do 28. 4. 2005 a tento potvrdil (výrok II.) a zamítl taktéž odvolání žalobce proti rozhodnutí o příslušenství a toto potvrdil (výrok III.).

[4] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudek krajského soudu

[5] Krajský soud rozsudkem ze dne 2. 9. 2022, č. j. 62 Ad 14/2020-50 (dále jen „napadený rozsudek“), rozhodnutí žalovaného ve výroku I. zrušil a v tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku). Dospěl k závěru, že rozvržení doby SAR a LZS na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin pohotovosti na pracovišti bylo toliko formální a účelové; pro takový postup neexistoval žádný legitimní důvod. Soud konstatoval, že byly splněny podmínky pro uznání platových nároků žalobce za období tří let zpětně ode dne podání žádosti o dorovnání ušlého platu. Žalovanému proto uložil, aby v dalším řízení určil (s ohledem na zjištěné odsloužené doby), jaká je konkrétní výše žalobcova nároku.

[6] Ve vztahu k II. výroku napadeného rozhodnutí, jehož předmětem bylo posouzení otázky promlčení peněžitého nároku žalobce za období výkonu jeho služby do 28. 4. 2005, krajský soud žalobu zamítl (výrok II. rozsudku). Nepřisvědčil tomu, že by v posuzované věci existovala desetiletá promlčecí lhůta k uplatnění peněžitého nároku, či dokonce že tato lhůta vůbec nezapočala běžet. Služební poměr vojáka z povolání sice vykazuje odlišnosti oproti jiným zaměstnancům (princip subordinaace). To však neznamená, že tato pracovní specifika jakýmkoliv způsobem omezují vojáka z povolání v bránění práv vyplývajících ze služebního poměru; vztah služební nadřízenosti a podřízenosti je standardní znak armády. Lze si představit objektivní důvody, které by žalobci mohly znemožnit uplatnit svůj majetkový nárok včas (např. účast na zahraniční misi bez infrastruktury); žádné takové důvody však v žalobcově případě nenastaly. Pokud měl žalobce za to, že je krácen na svém právu na spravedlivou odměnu, měl možnost uplatnit svůj nárok v zákonné tříleté lhůtě podle § 161 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v rozhodném znění (dále jen „zákon o vojácích“). Žalobce neuvedl, že by jej nadřízení v tomto postupu nějakým konkrétním způsobem omezovali; jedinou překážkou měl být samotný služební poměr, což však není objektivní důvod pro neuplatnění nároku.

[7] Taktéž ve vztahu k III. výroku napadeného rozhodnutí týkajícímu se promlčení příslušenství pohledávky krajský soud žalobu zamítl (výrok II. rozsudku). Vyšel z judikatury Nejvyššího soudu (dále jen „NS“), dle níž se právo na úroky z prodlení promlčuje jako celek, přičemž pro určení počátku promlčecí lhůty je podstatný okamžik, kdy se dlužník ocitl v prodlení s plněním (hlavního) závazku. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5 Ads 355/2020-31, zdůraznil, že vznik práva a jeho uplatnění je třeba důsledně rozlišovat. Krajský soud

pokračování

naznal, že žalobce svůj nárok na příslušenství včas neuplatnil. V žádosti ze dne 28. 4. 2008 jej výslovně nevznesl. Učinil tak sice v žalobě ze dne 14. 7. 2008 adresované Okresnímu soudu v Přerově; předmětný nárok se však uplatňuje u služebního orgánu, což žalobce učinil až v odvolání ze dne 24. 3. 2017. Ačkoliv tedy žalobci nárok na úroky z prodlení z dlužné částky (dorovnání jeho platu) vznikl, byl povinen jej uplatnit ve lhůtě 3 let od jeho vzniku, což neučinil. Argumentace žalobce vznikem nároku *ex lege* není přiléhavá. Stejně tak otázku, zda daný nárok vzniká okamžikem odsloužení přesčasových hodin, nebo až tři měsíce poté, neshledal soud v projednávané věci za podstatnou.

[8] Dále krajský soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení (výrok III. rozsudku) a konstatoval, že žalovaný na jejich náhradu nemá právo (výrok IV. rozsudku).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[9] Proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozsudek v tomto rozsahu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítá, že zrušil-li soud pro nepřezkoumatelnost výrok I. napadeného rozhodnutí týkající se jeho nároku na plat, nemůže samostatně obstát ani výrok III. rozhodnutí žalovaného týkající se příslušenství dané pohledávky. Stěžovatel uvádí, že nárok na doplacení platu za práci přesčas řádně uplatnil u služebního orgánu, přičemž řízení vedené u Okresního soudu v Přerově na tuto věc nemělo žádný vliv. Trvá na tom, že jeho podání obsahuje požadavek na přiznání úroku z prodlení. Nadto i kdyby tomu tak nebylo, nemohl by tento nárok být promlčen, neboť vznikl přímo ze zákona bez ohledu na jeho výslovné uplatnění; nemůže se tedy promlčet dříve než nárok na plat. Stěžovatel dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu v obecnosti upozorňuje na specifickou povahu služebního poměru. Obsáhle se zabývá určením splatnosti jím požadovaného doplatku, tj. okamžiku počátku prodlení služebního orgánu s plněním předmětného závazku. V dané souvislosti pak stěžovatel uzavírá, že pro potřeby stanovení výše úroků z prodlení není rozhodující, od kterého data věřitel úroky požaduje, nýbrž kdy se dlužník dostal do prodlení. Stěžovatel pak uzavírá tvrzením, že napadený rozsudek je z hlediska právního posouzení věci nesprávný a jeho odůvodnění považuje za nepřezkoumatelné.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Konstatoval, že nárok na příslušenství pohledávky je samostatným právem, na jehož promlčení nemá vliv výše pohledávky, nýbrž okamžik, kdy stěžovatel mohl právo poprvé uplatnit u služebního orgánu. Poukázal na rozdíl mezi vznikem nároku a jeho uplatněním. Zdůraznil, že stěžovatel podal dne 28. 4. 2008 žádost o dorovnání ušlého platu; nárok na příslušenství k této pohledávce ovšem vznesl poprvé až v návrhu adresovaném Okresnímu soudu v Přerově, který příslušné řízení zastavil pro svou věcnou nepřislusnost a stěžovatele odkázal do správního soudnictví. Následně nárok na příslušenství uplatnil až v odvolání ze dne 24. 3. 2017, a to jako jednu z námitek, která byla posouzena jako žádost o přiznání příslušenství. Žalovaný uvádí, že poslední nárok na úroky z prodlení z nezaplaceného příplatku za práci přesčas stěžovateli vznikl za měsíc červenec 2008, přičemž ten byl splatný ke dni 15. 8. 2008; stěžovatel jej tedy byl povinen uplatnit v období od 16. 8. 2008 do 16. 8. 2011, což neučinil. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[12] Soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně posuzoval, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť jen u takového rozhodnutí lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245. Kasační soud upozorňuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat dané rozhodnutí, tj. zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Stěžovatel v kasační stížnosti zcela obecně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, aniž však tuto námitku jakkoli blíže konkretizuje (srov. bod VI., odst. 4); Nejvyšší správní soud se tedy může k této otázce taktéž vyjádřit toliko v obecné rovině. Dospěl přitom k závěru, že odůvodnění napadených výroků rozsudku je plně přezkoumatelné. Krajský soud se vyjádřil ke všem žalobním námitkám týkajícím se promlčení jak žalobcova platového nároku za období před 28. 4. 2008, tak jeho nároku na příslušenství; je zřejmé, na základě jakých zákonných ustanovení a podkladů soud rozhodl, jak o věci uvážil a proč rozhodl daným způsobem.

[15] Úvodem věcného posouzení soud konstatuje, že výrokem II. napadeného rozsudku byla zamítnuta žaloba proti výrokům II. a III. rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel svou kasační stížností sice formálně brojí proti celému výroku II. rozsudku, uplatňuje v ní ovšem argumentaci týkající se pouze problematiky promlčení jeho nároku na příslušenství - úroku z prodlení (výrok III. napadeného rozhodnutí). Stěžovatel tedy nikterak nenapadá závěry krajského soudu pojednávající o otázce promlčení samotného platového nároku za období výkonu služby do 28. 4. 2005 (výrok II. napadeného rozhodnutí).

[16] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že zcela totožně formulovanou kasační stížností jiného stěžovatele (zastoupeného týmž advokátem) ve skutkově a právně obdobném případě se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5 As 355/2020-31. V projednávané věci soud neshledal žádný důvod se od v něm vyslovených závěrů odchýlit.

pokračování

[17] Kasační soud se neztotožnil s (jedinou řádně precizovanou) námitkou stěžovatele, že výrok II. napadeného rozsudku (přezkoumávající mimo jiné výrok III. rozhodnutí žalovaného) nemůže obstát vedle výroku I. rozsudku (rušícího výrok I. napadeného rozhodnutí týkající se stěžovatelem uplatněného nároku na dorovnání platu, a to pro nepřezkoumatelnost jeho odůvodnění, kterou soud spatřoval v nevypořádání námitek nezákonnosti nařizování služební pohotovosti a rovněž v nedostatečném výpočtu výše přiznaného nároku). Výrok II. napadeného rozsudku je založen na závěru krajského soudu, že stěžovatel uplatnil svůj nárok na úroky z prodlení (příslušenství) až několik let poté, co se domáhal nároku na dorovnání platu (základní pohledávky), přičemž tak učinil až po uplynutí promlčecí lhůty. Krajský soud výslovně konstatoval, že ani „*plné uspokojení včas uplatněného nároku žalobce na dorovnání platu nic nezmění na závěru o promlčení tohoto peněžitého nároku do 28. 4. 2005 a promlčení nároku na příslušenství včas uplatněného peněžitého nároku*“ (srov. odst. [55] napadeného rozsudku). Z toho je zřejmé, že oba uvedené výroky napadeného rozsudku vedle sebe stojí. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že ve věci bylo postaveno na jisto, že stěžovatel uplatnil nárok na úroky z prodlení až po uplynutí zákonné promlčecí lhůty (právě o toto zjištění se opírá výrok II. rozsudku). Posouzení otázky zákonnosti nařizování pohotovosti ve vztahu ke stěžovateli a konkrétní výše jemu přiznaného nároku (nosné důvody výroku I. rozsudku) na uvedeném závěru nemohou ničeho změnit.

[18] Ve vztahu k dalším částem kasační stížnosti je třeba poukázat na to, že (krom shora vypořádaného bodu) představuje veškerá další kasační argumentace zpochybňující správnost závěru o promlčení nároku na úrok z prodlení toliko doslovné opakování žaloby, aniž jakkoli polemizuje se závěry krajského soudu [srov. její bod C) – *K otázce promlčení nároku na příslušenství*]. Řízení o kasační stížnosti je ovšem ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je (až na taxativně stanovené výjimky) vázán důvody stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Kasační soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit doslovným zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit svůj obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností. Smyslem soudního přezkumu totiž není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Nejvyšší správní soud tedy v obecnosti odkazuje na závěry krajského soudu, které shledal věcně správnými.

[19] Ve věci nebylo sporu o tom, že v případě prodlení s vyplacením platu má voják ve služebním poměru nárok na zaplacení úroku z prodlení a že povinnost zaplatit úrok z prodlení vzniká služebnímu orgánu přímo ze zákona (obdobně jako jí odpovídající nárok stěžovatele na zaplacení zmiňovaného úroku).

[20] Sporným zůstalo pouze to, zda stěžovatel uplatnil nárok na zaplacení úroku z prodlení včas. Dle stěžovatele nemohlo k promlčení tohoto jeho nároku dojít dříve než k promlčení nároku na zaplacení samotné jistiny (dlužné části platu). Nejvyšší správní soud se ovšem s tímto závěrem neztotožňuje. Především není zcela zřejmé, co měl stěžovatel na mysli, když na podporu daného tvrzení uvedl, že nárok na zaplacení úroku z prodlení „by vznikl žalobci bez ohledu na jeho výslovné uplatnění“. Vznik nároku a jeho uplatnění jsou dvě zcela odlišné skutečnosti, přičemž je z povahy věci jasné, že aby mohl být nárok úspěšně uplatněn, musí nejprve vzniknout; uplatnění nároku tedy může být stěží podmínkou jeho vzniku. Uvedené skutečnosti však nijak nevypovídají o časové návaznosti promlčení nároku na zaplacení pohledávky a na její příslušenství.

[21] Úprava institutu promlčení nároků vyplývajících ze služebního poměru vojáků z povolání je obsažena v § 159 odst. 1 zákona o vojácích, dle něžž *„nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. K promlčení se přihlídně jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat.“* Promlčecí lhůta počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé (§ 160 odst. 1 zákona o vojácích z povolání). Délku promlčecích lhůt upravuje § 161 téhož zákona, přičemž v posuzovaném případě se uplatní obecná tříletá promlčecí lhůta.

[22] Otázkou promlčení úroku z prodlení se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší soud. V rozsudku velkého senátu ze dne 10. 3. 2010, sp. zn. 31 Cdo 4291/2009, konstatoval, že *„povinnost dlužníka platit úroky z prodlení se splněním úvěru nebo jiného dluhu (závazku) nevzniká samostatně (nově) za každý den trvání prodlení, ale jednorázově v den, kterým se dlužník ocitl v prodlení se splněním tohoto závazku; tímto dnem počíná u tohoto práva podle ustanovení § 393 odst. 1 obch. zák. běžet promlčecí doba a jejím uplynutím se právo promlčí jako celek“*. Opačný závěr by měl za následek vznik *„nepromlčitelných úroků z prodlení“*. Uvedené závěry potvrdil Nejvyšší soud rovněž ve svých pozdějších usneseních ze dne 26. 5. 2014, sp. zn. 32 Cdo 4064/2013, či ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 33 Cdo 572/2013. I přes citované závěry však Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3873/2012, na který odkazoval ve svém rozsudku již krajský soud, naznal, že *„právo na úroky, i když jsou příslušenstvím pohledávky, je relativně samostatným právem, které oprávněný může (ale také nemusí) současně uplatnit s jistinou. Názor odvolacího soudu o stavení promlčecí doby neobstojí již proto, že důsledky stavení promlčecí doby dle § 402 obch. zák. stíhají jen to právo, ohledně kterého bylo zahájeno soudní řízení nebo které bylo uplatněno v již zahájeném soudním řízení.“*

[23] Ze shora citované judikatury Nejvyššího soudu je tedy zřejmé, že pro určení počátku promlčecí lhůty je v případě práva na úrok z prodlení (stejně jako v případě pohledávky, jejímž příslušenstvím daný úrok je) rozhodné, kdy se dlužník ocitl v prodlení se splněním primárního závazku. Nárok na zaplacení úroku z prodlení je však zapotřebí výslovně uplatnit. Ze samotného uplatnění nároku na zaplacení jistiny nelze dovozovat, že byl uplatněn rovněž nárok na zaplacení úroku z prodlení. Je tedy zřejmé, že stěžovateli nelze dát zapravdu, tvrdí-li, že nárok na zaplacení úroku z prodlení nemohl být promlčen dříve než nárok na zaplacení samotného dlužného platu.

pokračování

[24] Nárok vyplývající ze zákona o vojácích z povolání musí příslušník dle § 159 odst. 4 tohoto zákona uplatnit u služebního orgánu. Podání stěžovatele (žalobu) ze dne 14. 7. 2008 adresovanou Okresnímu soudu v Přerově tedy nelze v tomto směru považovat za relevantní. To ostatně potvrzuje i samotný stěžovatel, který v kasační stížnosti uvádí, že „řízení před Okresním soudem v Přerově na kontinuitu věci nemělo žádný vliv“. Ze spisové dokumentace není patrné, že by stěžovatel uplatnil nárok na úroky z prodlení dříve než v doplnění odvolání ze dne 24. 3. 2017. Stěžovatel sice tvrdí, že daný nárok uplatnil řádně a včas; neozřejmil však, kdy konkrétně k tomu mělo dojít, ani neodkázal na žádné podání, jímž tak měl učinit. I kdyby tedy, jak tvrdí stěžovatel, nárok na odměnu za práci přesčas (což ovšem není totéž co nárok na doplacení dlužného platu, který stěžovatel v daném řízení od počátku uplatňoval a k němuž se také vztahuje rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o nároku na úrok z prodlení) vznikl až 3 měsíce po vykonání dané služby, stejně je zcela zřejmé, že v březnu 2017 již byl tento nárok nutně promlčen, neboť stěžovatelem požadované příslušenství se váže k platovým nárokům za SAR a LZS, které měl vykonat v období do podání žádosti dne 28. 4. 2008. Promlčecí lhůta totiž činí 3 roky (tj. končí 28. 4. 2011) a ze spisové dokumentace a ostatně ani z žádného tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by snad došlo k jejímu stavení či přerušení.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch; soud proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost; soud proto žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu